

Poematin of Poetinike

Darja Kasatkina bereikt de halve finale op Roland Garros in Parijs. Tennis is een van de weinige sporten waar Russen nog in actie komen. © AFP

Van de zes Russische mannen en zeven Russische vrouwen op de hoofdtabel van Roland Garros hebben Andrej Roeblov en Darja Kasatkina het tot diep in de tweede week uitgezongen. Roeblov ging eruit in de kwartfinale en Kasatkina zong het uit tot eergisteren. Exit Russia, la Russie, zo uw wilt.

Tennis is zowat de enige sport waar je nog eens een Rus in actie ziet. Zelfs de International Cat Federation heeft een ban. Russische katten komen om het even welke kattencompetitie niet meer in. Het is ook nauwelijks nog bij te houden welke Rus wat mag in de sport en wie niet.

Doorgaans blijven de officials gespaard. Er zijn er een paar afgezet, en Vladimir Poetin is zijn olympische orde kwijt, maar het Internationaal Olympisch Comité heeft bijvoorbeeld Jelena Isinbajeva ondanks haar steunbetuigingen aan Poetin en het Russische leger niet geschorst als lid. Ook Sjamil Tarpitsjev, de voormalige tennisleraar van Boris Jeltsin, is nog steeds lid. Het IOC argumenteert dat de leden geen vertegenwoordigers zijn van hun land in de olympische beweging, maar omgekeerd vertegenwoordigers van de olympische beweging in hun land.

Dat is natuurlijk onzin, want die Russen zijn IOC-leden omdat ze Rus zijn en Rusland als voorname sportland minstens twee leden moet hebben. Ooit hadden ze er zes, maar dat is al even geleden. Russen in de internationale sport zijn een curiosum geworden. In Parijs mocht het nog wel, maar straks mogen de Russische tennissers (m/v) op Wimbledon niet binnen.

Daar is in die wereld heel wat om te doen. Russische bonden en hun nationale ploegen uitsluiten is één ding, sportevents weghalen uit Rusland een ander. Beide zijn de logica zelf. Wie wil nu buitenlandse atleten naar Rusland sturen als je ziet dat die Amerikaanse Brittney Griner daar al maanden vastzit voor een flesje onschuldige cannabisolie? Dan maar geen kampioenschappen in Rusland.

Russische nationale teams uitsluiten, bijvoorbeeld van het WK voetbal, is al een stap verder en voor discussie vatbaar. Het zou alvast slim zijn om een onderscheid te maken tussen toernooien met nationale ploegen enerzijds, die duidelijk appelleren aan het natiegevoel, en toernooien met prof-

ploegen en individuele atleten anderzijds.

De Russisch-Oekraïense crisis zet een kwestie op scherp: hoe (on)politiek kan/moet de sport zijn? In het verlegde daarvan: is de actie van Wimbledon om de Russen te bannen gewettigd? Ja, dat is ze, want de All England Lawn Tennis Club mag uitnodigen wie ze willen. Maar is het ook correct? Of slim? Neen. Het is opvallend dat de meeste tennisspelers en -speelsters die zich over de kwestie hebben uitgesproken de kant van hun Russische collega's kiezen.

Door individuele atleten uit te sluiten van sport drijf je hen juist in de armen van Poetin, terwijl de kans levensgroot is dat ze van deze man helemaal niks moeten hebben. Laten we hopen dat niemand het in zijn hoofd haalt om op de persconferentie te vragen: bent u voor of tegen de speciale militaire

operatie? Wat kan zo'n speler/spelster antwoorden? 'Neen' levert de toorn op van de hele wereld. 'Ja' brengt het thuisfront in gevaar.

Door individuele Russische atleten uit te sluiten politiseer je tot in het extreme en dat is precies hoe Poetin de sport ziet. Sport is voor hem niet de gesublimeerde en streng gereglementeerde vorm van een eerlijke strijd, maar een politiek wapen om de vermeende suprematie van een natie te benadrukken.

Een bijzonder neveneffect van de boycot is de schaarste in de

Russische sportwinkels. Dat vertaalt zich ook in een tekort aan materiaal, kledij en schoenen voor de Russische topatleten. Adidas, Nike en Puma leveren niet meer aan Rusland. De Russische sportminister Oleg Matytsin heeft al aan de alarmbel getrokken en probeert Russische bedrijven te overhalen om zelf sportmateriaal te fabriceren. Stel je voor dat de Russen straks met een Russisch merk, Poematin of Poetinike, in de sportarena's moeten. Zelf in het heetst van de Koude Oorlog is dat nooit gebeurd.

Alvast één sport zit met de handen in het (borstel)haar en dat is curling. Die stenen komen allemaal van dezelfde plekken in Schotland of Wales en zoals bekend is het Verenigd Koninkrijk erg streng in de leer als het op Rusland boycotten aankomt. Dus worden ook geen stenen meer gekeerd. Naar het schijnt zouden Chinese namaakstenen een alternatief kunnen zijn, maar daar willen de Russische curlers niet aan beginnen. Gelijk hebben ze.

Door individuele Russische atleten uit te sluiten politiseer je tot in het extreme en dat is precies hoe Poetin de sport ziet